

Sygn. akt II AKzw 124/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	Prezes SA Zbigniew Śnigórski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Halina Rączy

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej

– Mariusza Chudzika

po rozpoznaniu w sprawie internowanego **S. B. (1)**

zażalenia wniesionego przez obrońcę internowanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 6 lutego 2013 r., sygn. akt II Ko 16/13

o dalszym stosowaniu środka zabezpieczającego

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k., art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw.

z art. 8 § 2 pkt 2 k.k.w. i art. 1§ 2 k.k.w.

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę o dalsze stosowanie środka zabezpieczającego wobec S. B. (1) **przekazać** Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem, Sąd Okręgowy w Rzeszowie stwierdził potrzebę dalszego stosowania wobec S. B. (1) środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia go w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym w warunkach wzmocnionego zabezpieczenia.

Z decyzją tą nie zgodziła się obrońca sprawcy czynu zabronionego.

W złożonym zażaleniu zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść orzeczenia, przez niesłuszne ustalenie, iż nadal konieczne jest stosowanie względem S. B. (1) środka zabezpieczającego, mimo, że zebrany w sprawie materiał wykazuje, iż dalsze stosowanie tego środka nie jest niezbędne dla zapobieżenia ponownemu popełnieniu przez S. B. czynu zabronionego.

W konkluzji, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie stosowanego środka zabezpieczającego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Niezależnie od zarzutu podnoszonego w zażaleniu zaskarżone postanowienie dotknięte jest uchybieniem o charakterze bezwzględny skutkującym koniecznością jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Z przepisu art. 433 § 1 k.p.k., zestawionego z art. 439 k.p.k. wynika bowiem, że Sąd odwoławczy niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów jest zobowiązany do kontroli, czy skarżone orzeczenie nie jest dotknięte bezwzględnymi przyczynami odwoławczymi.

Analizując akta przedmiotowej sprawy, w szczególności treść notatki urzędowej z dnia 6 lutego 2013 r., (k. 738 t. IV akt), z której wynika, że strony nie były zawiadamiane i nie stawiły się, kiedy Sąd decydował o dalszym stosowaniu środka zabezpieczającego wobec S. B., uznać należy, że doszło do naruszenia art. 8 § 2 pkt 2 k.k.w. w zw.

z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą powodującą konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 lutego 2013 r., I KZP 27/12, [www.sn.pl/orzecznictwo/Izba Karna](http://www.sn.pl/orzecznictwo/Izba%20Karna), wypowiedział następujące zapatrywanie „obrońca, którego udział w postępowaniu wykonawczym jest obligatoryjny na podstawie art. 8 § 2 pkt. 2 k.k.w., ma obowiązek, z zastrzeżeniem wynikającym z treści art. 22 § 1a in fine k.k.w., uczestniczyć w posiedzeniu, którego przedmiotem jest dalsze stosowanie środka zabezpieczającego wymienionego w art. 94 § 1 k.k. (art. 204 § 1 k.k.w., art. 94 § 2 k.k., art. 1 § 2 k.k.w. w zw. z art. 339 § 5 k.p.k.).”

Obrońca internowanego – jak pokazuje treść rzeczony notatki - nie brał udziału w posiedzeniu, gdzie decydowano w przedmiocie dalszego stosowania wobec S. B. środka zabezpieczającego polegającego na umieszczeniu go w zakładzie psychiatrycznym.

Odnoszenie się do zarzutu sformułowanego w środku odwoławczym z uwagi na zaistniałą bezwzględną przyczynę odwoławczą, jest obecnie przedwczesne (art. 436 k.p.k.).

Na marginesie wskazać należy, że niedotrzymanie przez sąd terminu określonego w art. 204 k.k.w. nie wywołuje skutku w postaci odstąpienia od stosowania wobec internowanego środka zabezpieczającego. W tej sytuacji prawną podstawą jego kontynuowania jest poprzednie orzeczenie o stosowaniu izolacji. Żaden bowiem sąd nie zarządził zwolnienia internowanego z zamkniętego zakładu psychiatrycznego” (post. SA w Ł. z dnia 10 listopada 2010 r., II AKZw 597/10, Prok. i Pr. - wkł. 2011/7-8/25).

Przy ponownym orzekaniu w tej sprawie Sąd Okręgowy weźmie pod uwagę powyższe wskazania zawarte w niniejszym postanowieniu.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny orzekł, jak na wstępie.